

Iggauhhel on omma ferre,
Kandwad riet omma selgas,
Kegi neist ei seisa nälgas,
Mis sa teit pead järgje waatma,
Omma arro peäle saatma!
Kui sa lambad sandist födad,
Lautas pallawusses fedad,
Siis sa sure hädda nääd,
Kui sa holetumaks jääd! —
Kust sa siis need willad wöttad,
Kui sa lammast ennast kattad?

Wassikast nüüd osled sa,
Mönned sannad kuulnud ka:
On so lehmad peetud heast,
Siis sa moistad isse peast
Et naad ommal aial kandwad
Pima, woid full' rohkest andwad.

Messilastest.

Et tallorahwas, kes messilassi piddawad, sedda ful' ei tahha fallida, et neist lomokeisist awvalikult rägitakse, firjutakse ja trükkitakse, waid se peaks ifla fallamahti ja nenda nelja silma al ollema, fest et surem hulk neid aina kuntsidega orwawad piddada woivad, se on nüüd

tössi! Agga wennad! Kes on meile hobbused, härjad, lehmad ja muud lomad annud, sesamia on ka messilassed annud ja meid tenima pan nud, et meie nende waewast peame kasso sama. Möda läinud aastail on jo ni mönni mees arro sanud, et kuntsid ka ühtegi ei aitnud, et nemmad ful tempude teggemistega rohkesti ennast kuslutasid ehk maksid!

Aastal 1864 olli wägga märg aeg, kus siinud agga ühhe suu aega, keige sui sees, woid sid tööd tehha ja piddid selle warraga 11 fuud läbbi sama, se olli neile woimata, ja sellepärast surrid ka paljo neid ärra, ja isseärrones neil, kes mitte öppetusse järrele ei teinud. Mönnel ei ollegi sedda ramatuud: „Pöllomehhe aita“, kust temma siis ka middagi teab? Mönnel on ful' ramat, agga ei moista luggeda; teisel on se wigga, et ta keik nenda ei te, fuida kirjas seisab, teeb ful ühte ja jättab teist teggematta, ja nenda tulleb temmale saggedaste kahjo!

Mönni ei pea jälle ramatuist eggä targemast öppetussest luggo, waid teeb nenda, fuida wannemad ja wannematte wannemad ees teinud, et ennast önneandjatte fätte üksi uskuwad ja